

РЕШЕНИЕ

№ 179

гр. София, 08.01.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 44 състав, в публично заседание на 11.12.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Юлия Тодорова

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **10267** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145–178 от АПК.

Жалбоподателят М. И. М., ЕГН [ЕГН], живущ [населено място] 1407, [улица] обжалва Заповед № 119003 за налагане на принудителна административна мярка от 12.01.2012 г. на МВР СДВР, отдел "Пътна полиция".

Твърди в жалбата, че на 05.10.2012 г. му е връчена Заповед № 119003 на МВР СДВР, отдел "Пътна полиция". Съгласно съдържанието ѝ, на 30.12.2011 г. около 12:30 часа в [населено място] същият управлявал мотокар „Д.“ без сключена задължителна застраховка "Гражданска отговорност". Със заповедта му била наложена принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на МПС“ до предоставяне на сключена валидна застраховка.

В предвидения законов срок обжалва изцяло посочената заповед като незаконосъобразна и неправилна, тъй като е издадена в разрез с императивните законови норми за неговото издаване.

В този смисъл поддържа, че според Кодекса на Застраховането договор за застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите е длъжно да сключи всяко лице, което притежава моторно превозно средство, което е регистрирано на територията на Р. Б. и не е било спряно от движение" (Чл. 259, ал. 1, т. 1). По-нататък, в чл. 264 се уточнява кои превозни средства влизат в обхвата на законовите норми: "За целите на задължителното застраховане по тази глава моторно превозно средство е всяко превозно средство за движение по суша, задвижвано със собствен двигател, както и трамваите, тролейбусите и самоходната техника по Закона за регистрация и контрол

на земеделската и горската техника. За моторни превозни средства се смятат и ремаркетата и полуремаркетата." (Чл. 264, ал. 1).

Шофираният от него мотокар Д. е собственост на дружество [фирма], ЕИК[ЕИК], което е свързано по смисъла на ТЗ с [фирма], чийто служител на трудов договор бил той. Мотокарът се ползвал единствено за вътрешноведомствени нужди и не е регистриран като моторно превозно средство по смисъла на ЗДП. Поради свойството на работата, извършвана с него, той никога не напуснал пределите на двора и имота на дружествата, свързани с [фирма]. Поради това и съгласно разпоредбите на ЗДП той не подлежи на регистрация в отдел "Пътна полиция" на СДВР. Сочи, че, ЗДП квалифицира мотокарите като "самоходни машини" (§ 6, т. 16 от ПЗР на ЗДП), а за "пътно превозно средство" се считат единствено самоходните машини, които се движат по пътищата (§ 6, т. 10 от ПЗР на ЗДП). Мястото на извършване на проверката, вследствие на която е издадена заповедта, е двора на дружеството, в което работи.

Затова и управляваният от него мотокар „Д.“ не може да бъде квалифициран като "пътно превозно средство", тъй като той не се придвижва по пътищата. Това го изключва не само от категорията на "пътните превозни средства" по ЗДП, но и на моторните превозни средства, попадащи в обхвата на КЗ и не следва за него да бъде сключена задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите.

Ответникът - Началник група АНД отдел Пътна полиция при СДВР - редовно призован, се представлява от юрк. Ч., която в съдебно заседание е оспорила основателността на жалбата. Моли съдът да я отхърли като неоснователна и да се присъдят сторените по делото разноски.

Съдът след като обсъди доводите на страните и прецени предоставените по делото доказателства и на осн.чл. 235, ал.1 от ГПК във вр. с чл.144 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна, следното:

Разгледана по същество, след проверка на административния акт съгласно [чл. 168, ал. 1 от АПК](#) във връзка с [чл. 146 от АПК](#), жалбата е основателна, по следните съображения:

Видно е от представената по делото Заповед №119003 от дата 12.01.2012г., че Началникът на група АНД, ПП при СДВР, е издал същата на осн.чл. 171,т.1 б."е" от ЗДП. Според констатациите на ответника по жалбата и въз основа на Акт за установяване на административно нарушение №119003282414, е установено, че жалбоподателят на 30.12.2011г. в [населено място], [улица], Полиграфически комбинат, управлява мотокар „Д.“, от изхода към [улица]на паркинга не представя задължителна застраховка „ГО" за 2011г.

Посочено е в АУАН приет от съда и страните като писмено доказателство по делото, неоспорено от тях, че лицето М. И. М. е нарушило чл.315 ал.1 предл.2 от КЗ.

По делото не са представени допълнителни възражения от страна на жалбоподателя във връзка с указаната му възможност, съобразно записва след АУАН № 119003282414. За констатираното нарушение по АУАН на жабоподателя е съставено и Наказателно постановление от дата 12.01.2012г. По делото няма данни наказателното постановление да е било обжалвано пред съответния Районен съд.

В съдебно заседание на 11.12.2012 г. жабоподателят признава, че за процесния мотокар „Д." никога не е имало сключена застраховка гражданска отговорност. Този мотокар не е излизал от двора на фирмата. Сочи, че тази принудителна административна мярка била наложена в двора на фирмата, в която работил. Представя договор за правото на собтвеност върху мотокара.

При тези фактически данни спрямо жалбоподателя е издадена оспорената заповед № 119003, с която е наложена принудителна административна мярка „временно отнемане свидетелството за правоуправление на МПС”, на основание чл. 172, ал. 1 във връзка с чл. 171, т.1, б. „е” от ЗДвП.

От правна страна:

Съгласно чл. 168, ал.1 от АПК съдебният контрол за законосъобразност на административните актове обхваща проверка за компетентност на органа издател, спазване на предвидената от закона форма, административнопроизводствените правила, съответствие с материалния закон и неговата цел. Атакуваната заповед е издадена от компетентен административен орган - началника на група АНД в отдел „Пътна полиция” – СДВР, който е надлежно оправомощен да прилага принудителни административни мерки /ПАМ/ по ЗДвП съгласно представената по делото Заповед № Из-1393 от 09.08.2007г. на Министъра на вътрешните работи. След структурните промени в МВР, по силата на ЗИДЗМВР /в сила от 09.08.2008г./, областната дирекция на МВР в [населено място] се нарича СДВР съгласно чл. 11, ал.2 от ППЗМВР. Следва да се установи, дали при издаването на административния акт е спазена предписаната от закона писмена форма и изискванията за съдържание по чл. 59, ал.2 от АПК, както и дали заповедта за налагане на ПАМ съдържа описание на конкретни факти и обстоятелства, които обезпечават правото на защита на жалбоподателя, както и съдебният контрол за спазването на чл. 171, т.1, б. „е” от ЗДвП.

Основният спор по делото касае материалната законосъобразност на наложената спрямо жалбоподателя принудителна административна мярка.

Жалбата е подадена от надлежна страна – адресат на оспорения индивидуален административен акт и в предвидения от закона преклузивен срок по чл. 149, ал.1 от АПК, видно от датата на връчването му 05.10.2012 г.

Съгласно чл. 171, т.1, б. „е” от ЗДвП принудителната административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство”, се прилага по отношение на водач, който няма задължителната застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите до сключването ѝ. Горното обстоятелство се установи от признанието на жалбоподателя, че за мотокара не е имало сключена застраховка „ГО” към дата 30.12.2011г.

Заповедта за прилагане на ПАМ е издадена в предписаната от закона форма.

Съдът при проверка на законосъобразността на оспорения акт, установява, че в същият не е посочено точно къде се е намирал процесния мотокар в момента на провекта от органите на СДВР. Това е така, защото според оспорената заповед са възприети като мотиви за издаването ѝ, констатациите на АУАН. В последния не са ясни обстоятелствата досежно мястото, при което е извършено нарушението от страна на жалбоподателя, т.с. дали това е дворът на полиграфическия институт или Ц. шосе или [улица]или паркинга. Последното обстоятелство ограничава правото на защита на жалбоподателя, то обаче е значимо с оглед нормата на чл.2, ал.1 от ЗДвП.

От мотивите на оспорената заповед следователно, не става ясно върху каква част от земната площ, се е движил мотокарът. Това е необходимо и с оглед преценката дали и за тази част от земната площ ще важат правилата за движение в ЗДвП. В случай, че това е път или земна площ, които не са отворени за обществено ползване, това би изключило компетентността на органите издали оспорената заповед.

Излагането на мотивите е важно изискване на закона, защото довежда до

знанието на адресата съображенията, по които административният орган е издал административния акт и подпомага засегнатото лице в избора на средства за защита.

В акта за установяване на оспорената заповед, който е част от административната преписка, по която същата е постановена, е посочено, че жалбоподателят е нарушил чл.315 ал.1 предл.2 от КЗ. Според чл. 315, ал.1 от КЗ лице, което управлява моторно превозно средство, във връзка с чието притежаване и използване няма сключен и действащ договор за задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, се наказва. Нормата на чл.261, ал.1 от КЗ установява, че наличието на застрахователен договор за задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите се удостоверява със застрахователна полица и знак, който се издава от Гаранционния фонд. Застрахователната полица по изречение първо е бланка под отчет с поредна номерация, която се отпечатва по реда, установен от Министерския съвет за отпечатване на ценни книжа.

Видно от установената съдебна практика, всички ПАМ, налагани на основание различните хипотези по [чл. 171 от ЗДвП](#) се налагат наред с издаването на АУАН, констатиращ извършването от страна на адресата на ПАМ на съответни административни нарушения по [ЗДвП](#). В този случай, при цитиране на издадения АУАН в самата заповед за постановяване на ПАМ се приема, че административният орган, издал заповедта, препраща при изясняване на обстоятелствата и мотивите за издаването ѝ към съответния АУАН, който, съгласно разпоредбата на [чл. 189, ал. 2 от ЗДвП](#) се ползва с формална доказателствена сила. Като правно основание за налагане на ПАМ е посочена разпоредбата на [чл. 171, ал. 1, б. "е" от ЗДвП](#), чието съдържание съответства на описанието от фактическа страна, в АУАН.

Целта на приложената принудителна административна мярка има превантивен характер - да осуети възможността на дееца да извърши други противоправни деяния, като тази мярка не съставлява административно наказание. Настъпването на основание за прекратяване действието на наложената ПАМ с оглед разпоредбата на [чл. 142, ал. 1 от АПК](#) не се отразява на законосъобразността на заповедта, с която същата ПАМ е наложена.

Съгласно приложимата в процесния случай разпоредба на [чл. 171, т. 1, буква "е" от ЗДвП](#), за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага следната принудителна административна мярка: временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство без застраховка "гражданска отговорност" на автомобилистите - до предоставяне на сключена валидна застраховка.

Въз основа на приложените към делото писмени доказателства, се установява, че жалбоподателят е управлявал МПС без сключена застраховка "гражданска отговорност". След констатиране на тези факти и обстоятелства, административният орган е наложил принудителна административна мярка - изземване на свидетелството за правоуправление на МПС . При обективизиране на юридическите факти, визириани в хипотезата на [чл. 171, т. 1, б. "е" от ЗДвП](#), в правото на административния орган е по целесъобразност да прецени дали да приложи предвидената мярка с цел осигуряване безопасността на движението по пътищата и преустановяване на констатираните административни нарушения. Публичното право на органа да наложи ПАМ, обезпечаваща безопасността на движението по пътищата е упражнено в съответствие с изискванията на закона. Шофирането от водача на МПС без сключена застраховка

"гражданска отговорност", създава непосредствена опасност за участниците в движението и съставлява основание по смисъла на [чл. 171, т. 1, б. "е" от ЗДвП](#) за изземване на свидетелството за управление на лицето. Управляването на МПС, без застраховка "гражданска отговорност" на автомобилистите - според закона е достатъчно основание за административния орган да наложи ПАМ по [чл. 171, т. 1, б. "е" от ЗДвП](#) - изземване на свидетелството за правоуправление до предоставяне на сключена валидна застраховка. Оспореният акт следователно е съобразен с целта на закона.

Настоящият съдебен състав приема, че немотивирането на заповедта която се обжалва, води и до несъобразяване с материалния закон, към датата на постановяването ѝ.

Според чл.259, ал.1 от КЗ, договор за застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите е длъжно да сключи всяко лице, което притежава моторно превозно средство, което е регистрирано на територията на Р. Б. и не е било спряно от движение.

Съгласно чл. 264, ал.1 (Изм. - ДВ, бр. 97 от 2007 г.) от КЗ, за целите на задължителното застраховане по тази глава моторно превозно средство е всяко превозно средство за движение по суша, задвижвано със собствен двигател, както и трамваите, тролейбусите и самоходната техника по [Закона за регистрация и контрол на земеделската и горската техника](#). За моторни превозни средства се смятат и ремаркетата и полуремаркетата. Според ал.2 от нормата, за целите на задължителното застраховане по тази глава не се смятат за моторни превозни средства: релсовите превозни средства, с изключение на трамваите; самоходната техника по смисъла на [§ 1, т. 12](#) от допълнителната разпоредба на Закона за регистрация и контрол на земеделската и горската техника с мощност на двигателя до 10 kW. Според същата разпоредба не се допуска движение на моторно превозно средство по пътищата, отворени за обществено ползване по смисъла на [чл. 2, ал. 1 от Закона за движението по пътищата](#), без водачът да е застрахован по реда на този кодекс.

Съгласно параграф 16. (изм. - ДВ, бр. 51 от 2007 г., изм. - ДВ, бр. 54 от 2010 г.) от ЗДвП, "[Самоходна машина](#)" е съоръжение или машина, предназначена за извършване на специфични дейности и движеща се или придвижвана по пътищата само по изключение. Такива са: електрокарите, мотокарите и самоходната земеделска и горска техника по смисъла на [§ 1, т. 12](#) от допълнителните разпоредби на Закона за регистрация и контрол на земеделската и горската техника, строителните машини, верижните специални и верижните бронирани машини от Българската армия и Министерството на вътрешните работи и други подобни. Самоходната машина е малогабаритна, когато е с теглително усилие до 200 kg, максималната ѝ скорост на движение е до 25 km/h, колеята - до 900 mm, и масата без товар - до 900 kg.

Следователно, като се тълкува нормата на чл.259 във вр. с чл.264 от КЗ и пар.16 от ДР на ЗДвП, следва да се приеме, че за собствениците и ползвателите на мотокар, застраховка „ГО” ще бъде задължителна, само ако се предвижва по пътища, отворени за обществено ползване. Това е така и с оглед нормата на чл.171, ал.1 от ЗДвП, която сочи на съставомерност на нарушението единствено „движение по път” по смисъла на ЗДвП.

Затова доколкото по делото не се установи мотокарът да се е движил по път отворен за обществено ползване, тъй като описанието в тази насока на обстоятелствата в акта досежно извършване на нарушението, са неясни и непълни, то оспореният

административен акт, е материално незаконосъобразен. Жалбата следователно е основателна и като такава следва да се уважи. За пълнота на изложението следва да се посочи, че при постановяване на оспорения акт, не се констатираха съществени процесуални нарушения на административнопроизводствените правила, актът е съобразен с целта на закона, постановен е в предписаната от закона форма от материално компетентен административен орган.

По разностите :

С оглед изхода на спора, на ответника по жалбата не се следват разности.

Воден от горното, съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на М. И. М., ЕГН [ЕГН], живущ [населено място] 1407, [улица], Заповед № 119003 за налагане на принудителна административна мярка от 12.01.2012 г. на Началника на група АНД в отдел „Пътна полиция” – СДВР-„временно отнемане на свидетелството за управление на МПС”,

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховен административен съд на Р. Б., в 14 – дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

СЪДИЯ: